

et Spørgsmaal, om Marinen kunde være tjent med at modtage sit Mandskab uden Sessionsbehandling, hvilket nu ikke var Tilfældet, idet den Omstændighed, at en Mand tjente til Coffarbies, ikke afgav noget Beviis for, at han egne sig til at tjene ombord paa Marinens Skibe. Da nu imidlertid Marinen, saavidt mig bekendt, ikke har udtalt sig imod at modtage sit Mandskab uden forudgaaende Sessionsbehandling, maa man gaae ud fra, at en Bestemmelse som denne ikke kan give Anledning til Betænkelse. Men derimod er det førstnævnte Spørgsmaal af mere almindelig retslig Betydning, og det turde derfor være ønskeligt, at ærede juridiske Medlemmer vilde udtale sig derover, for at dette Princip, naar det indføres i Loven, kunde staae klart og hævet over enhver Tvivl.

Men forudsat, at dette Princip, saavel i Henseende til dets almindelige retslige Betydning som med Hensyn til Marinens Løb, er fuldkommen forsvaret, saa forekommer det mig aabenbart, at der ved dets Indførelse i Loven nødvendigviis maa stee en Forandring i den Form, under hvilken Lovudkastet fra første Færd er fremtraadt. Idet man deler den værnepligtige Masse i 2 store Hovedgrupper, nemlig een Deel, som er undergivet Sessionsbehandling, og en anden Deel, for hvilken ganske andre Regler ere satte, forekommer det mig naturligt, at denne Afskillelse maa fremtræde klart og bestemt i Lovudkastet, hvilket nu ingenlunde er Tilfældet. At denne Mangel gjør Brud paa god Oversigt, vil formeentlig fremgaae, naar man gennemgaaer en Deel af Lovudkastets Paragrapher. Efterat det saaledes i § 7 er udtalt, at „alle Værnepligtige, der have erhvervet i det Mindste Halvbefarenheds Grad og derhos søge Livserhverv ved Søfart“ ikke skulle underkastes Sessionsbehandling, hedder det strax efter i § 9, at enhver Værnepligtig i Reglen har personlig at fremsille sig ved Sessjonen til Bedømmelse og Behandling, hvilket jo ingenlunde kan siges at være Regel, eftersom det umiddelbart forinden er udtalt, at over Halvdelen af Marinens Mandskab er undtaget fra Reglen. — Endvidere hedder det i § 10: „Det tillades

Enhver“, som er tjenstdygtig, paa Sessjonen at lade sig behandle til Udskrivning, men denne Bestemmelse, som ifølge Udtrykkene skulde være gjældende for Alle, kan ikke finde Anvendelse paa det befarnede Mandskab ifølge § 7, saa at den følgerig ikke gjælder for Enhver. I § 15 findes en Bestemmelse af lignende Art; man har her været nødsaget til at henvise til hvad der gjælder om det befarnede Mandskab paa en temmelig ufuldkommen Maade, ved en Parenthes. — Naar man fremdeles gennemseer andre Bestemmelser, f. Ex. den i § 26, om Bytning af Vilkaar, da skulde man af Udtrykkene antage, at den var almeengyldig; men der findes senere en Paragraph, § 29, om Befarnes Bytning, der gaaer i en anden Retning. — Det vil saaledes upaatvivelig fremgaae af hvad jeg har tilladt mig at paapege, at Lovudkastet mangler Klarhed og Overskuelighed, hvilket jo ligger i, at man har holdt sig til det oprindelige Udcast og søgt at gjengive det Paragraph for Paragraph, om muligt med de samme Overskrifter, uden at tage i behørig Betragtning den væsentlige Forskjel, der maa fremgaae som Følge af, at det Grundprincip, hvorpaa det oprindelige Lovudkast var bygget, er blevet afløst af et andet. Jeg fremhævede før, at naar man op hævede dette Grundprincip, saa bortfaldt Anledningen til den fælles Behandling. Idet man tvedeler Mandskabet, maa man med Consequens ogsaa tvedele Loven, for at Reglerne paa rette Maade kunne finde deres Udtryk i samme. Da det nu er givet, at man ønsker Mandskabet deelt i to Classer, der kun have ganske almindelige Berøringspunkter med hinanden, saa synes det naturligt og rigtigt, at man fastholdt den nuværende Værnepligtslovs Inddeling i Capitler, saaledes at første Capitel, ligesom nu, kom til at omfatte de mere almindelige Bestemmelser, og at 2det og 3die Capitel gav de detaillerede Bestemmelser, vedrørende det paagjældende værnepligtige Mandskab. Man vilde derved opnaae den væsentlige Fordeel, at man saalidt som muligt kom til at forandre Værnepligtsloven af 12te Februar 1849, hvortil der for Hærens Vedkommende ikke er nogen væsentlig Trang, hvilket ogsaa er gjort gjældende af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 2den